
Zlo v nás

Daniel Balušek; Český hrad březen 2002; vybral Martin Horký

Jen velmi málo si uvědomujeme kolik zla a negativních emocí každý den vyprodukuje a vypustíme do svého okolí. A to nemusíme nutně být sériovými vrahy, lupiči či násilníky. Jsme lidmi permanentně našťvanými, navýsost zlobnými, přesvědčenými o své jediné správné pravdě. Valíme se neohroženě ulicemi a máje na paměti svou výlučnost tvoříme jednolitě stádo řinčící mobilními telefony. Neohlížíme se nalevo, napravo, vnímáme jen sebe sama. Sociologové na tento jev mají dokonce teorii. Prý se tak v přelidněných aglomeracích pudově bráníme a ostatní vnímáme jen jako stromy, jako laciný kompars.

Občas, když nám není zrovna do smíchu, když nás zasáhla nějaká krize, si klademe otázku: „Proč já? Vždyť jsem nikomu neublížil(a).“ A je to vážně tak? Troufám si tvrdit, že není. Každý den stokrát, možná tisíckrát někomu ublížíme, aniž bychom si to vůbec připustili. Stačí k tomu jen do někoho druhého strčit, byť nepozorností a neomluvit se mu. A křivda je na světě. Stačí nasadit konfrontační nebo ironický tón při jednání s kýmkoliv, i za situace, kdy jsme možná i v právu. Stačí, když děláme, že nevidíme maminku s kočárkem, která by ráda nastoupila do tramvaje. Stačí ujet sousedovi s výtahem jen proto, že si s ním nemám co říct.

Skoro nikdo už nevnímá co zla způsobuje jen pouhá negativní myšlenka. Naše vnitřní lamentování a přílišná kritičnost škodí hlavně nám samotným. Nervozita, spěch, stres a shon všedního dne jen přikrmuje podhoubí zla, kterým zahlcujeme a otravujeme svět kolem nás. Tu vypěníme nad příliš dlouhou frontou v obchodě. Jindy spíláme o pár minut zpožděnému autobusu. Tady ta paní má ale ránu! Co se to tu válí za santuse? To je dneska hnusně. Proboha tady je lidí! Dochází nám vůbec, že v přeplněné čekárně u lékaře si tuhle větu řekne každý z nás? Kdo jsou potom lidi?

Záporný náboj našich myšlenek se nám s jistotou vrátí jako bumerang. Cítíme se unavení, skleslí, bez nálady. Zoufale hledáme cosi, co by nás rozptýlilo. Utíkáme tím sami před sebou, jelikož jsme si svůj neutěšený stav zavinili sami vlastní intolerancí, nadřazeností a absencí empatie.